

ІСААК

ОТГОВАРИХ НА ОТЦА СИ.

Господи! ощи не сминало зашо ты толкъ вързаша?
Сланице да изгрѣхъ да пресѣдимъ ты ако изволаваша.

АВРААМЪ

ОТГОВАРИХ НА ІСААКА.

Сыне! Богъ ми заповѣдалъ рано да излезимъ,
На высокъ тж горѣ, и службѣ рано да ми гложимъ.

И ми заповѣдалъ, Тебѣ съ мене да земѣ,
За да ся научишъ кои жертвъ ѿ Му свърши.
Туй да знанишъ, чадо, че е Божье повелѣніе,
Кой зной Неговъ тж тайникъ, изволненіе.

ІСААК

ОТГОВАРИХ НА БЖДИ СИ.

Отче! А каки мн, що е тази твоїж сматка?
Що е тази, моляхъ ти сѧ, твоїж разговорка?
Разбелала ти сѧ веселба та и лице то,
Скрабинъ ти стояхъ азыка и гово то.

Възрканихъ ти умъ-а, очи тѣхъ ти сѧ мжти,
А каки мн въ кой планъ сѧ находиша Ты?
Другари смы и драма, ето па едно въркни,
Съсъ Божиѣ вола на горѣ тж веселбѣ тж ѿ да видимъ.

Лъз